

Μὰ τὸ νερό, βρέ Περικλῆ, δὲν τῶπιναν χαράμι
γιατὶ σοφὸς ἔλθνοντο προβλήματα καὶ γρίφοι,
πλὴν στὰν ἐρωτᾶζοντο γενίθλια καὶ γάμοι
ἐκτάκτως ἐσερβήτετο κανένα καταφι,
κἂν τρίγωνο, κἂν μπαλακόνι,
ἢ καὶ μ' ἀμύδαλα χαλβάς.

Νὰ τὸ μπαλακόνι, Περικλῆ, ποὺ μὲ τὴν ταμπακίρα μου
ἔπερα τὸν ἄερα μου,
νὰ τὸ μπαλακόνι, ποὺ θάγαγε κι' ἡ ζυλοραμελιὰ
νὰ πέρην τὸν ἄερα τῆς μ' ἐμὲ τὸν σκαλιέτη,
κι' οἱ δούλοι μου 'ξισκόνιζαν κουβέρταις καὶ χαλιὰ,
κι' ἡ σκόνη τῶν ἰγέμιζε καθὲ διαβάτη μύτη.

Νὰ τὸ μπαλακόνι, ποὺ θάγαγε μὲ ζέσταις καὶ μὲ χιόνια
κι' ἐκὺτάζα, βρέ Περικλῆ, τ' ἀντικρανα μπαλακόνια,
νὰ τὸ μπαλακόνι, ποὺ θάγαγε κι' ἔλθνονταν τὴ μύτη μου
κατὶ λιθάνταις τρέλλα,
κι' ἐκένωνε τὰ βρώμικα νερὰ τοῦ νεροχύτη μου
σὲ διαβατῶν καπίλα.

Νὰ τὸ μπαλακόνι, Περικλῆ, ποὺ πάντα πλάγι πλάγι
τῆς ὥραις 'λγισμονόσασαμ ἐστὴ γλῶκα τῆς κουβέρτας,
κι' στὰν ὁ μίγας πύλωος ραγδαίως ἐξεργάγη
ἐξηνωκράγασ' ἀπ' αὐτὸ μὲ τοὺς ἀπαλλαγένταις.

'Απάνω 'στῆς γαιδάρες μου καθίζω τὰ καπούλια
κι' ἀφίνα τῶν Πιννακωτῶν τὸ στοιχειωμένον σπῆτι,
ἄρχως τὸ κουβάλημα μὲ τῆς αἰγῆς τὴν πούλια
κι' ἀκόμη δὲν ἐτίλιωσι μὲ τὸν 'Αποσπερίτη.

Χαίρετε σμόκινες κόκκινες, βελδέες, ρειδιγκότες,
κουζίναις, σάλαις, πλυσταριὰ, κοτίτσιμα δίχως κότεις,
χαίρετ' ἐπίσμοι χοροὶ καὶ δεκαετρίδες,
ποὺ μὲ νερὸ 'φουσκώσατε βατράχους μουσταροῦδες,
χαίρετε κρῖον φαγητῶν
τρέλλα κουβαρταλήκια,
κουνούπια τῶν Πιννακωτῶν,
κορίοι καὶ ποντίκια,

γειτόνων γειροντόγατοι καὶ γάτιας καὶ γατιὰ,
ποὺ 'κάνατε τὸ σπῆτι μου φιλόξενο κονάκι,
κι' ἐρώτων οὐρλιόματα μου 'λόγγιζαν ταυτίτῃ,
καὶ κἄποτε μου 'τρώγατε κανένα μπαρμπουνάκι.

Χαίρετε λάλα πνεύματα κι' ἀρχαίων μάγων μούσαις,
καὶ σείς χοργαίς κι' εὐκίνηταις σαρανταποδαρούσαις,
ποὺ μὲ ξανθοῦς ἐνίστε καὶ μαύρους ἀσκαθάρους
ὡστὴν ταξίχαροι Ρωμηῶν ἱεράταις 'στούς τοίχους,
χαίρετε πόλεμοι κλεινοὶ μὲ Τούρκους καὶ Βουλγάρους
καὶ τρίξιμο μὲ θούρια καὶ μὲ παιδιῶν ἤχους.

Χαίρετε τῆς πυρίτιδος παραγχεμένοι χρόνοι,
τῶν Σταυροφόρων θερίματα καὶ σύγχρονοι Βαρῶνοι,
αἵματα μπλε, ποὺ τρέγεται 'στῆς φλίβαις τῶν σὰν τίλις,
τουρκίγια, ποὺ 'τραπήκατε νὰ λάμψετε 'τόν ἤλιο,
παράσχιμα, εἰσάχιμα, σπαλιέταις νικητῶν,
ζουφλαμανόζι κἂν κἂν ξυλίνων ἱπποτῶν,
προεκβολὰ καὶ προβολὰ γαστρίων καὶ στομάχων
καὶ ποδαρίλα ζιζιῶρος στυρατιῶν προμάχων.

Χαίρετε, πρώτοι γείτονες, ποὺ τώρα παραφόρος
προπέμπετε τὸν Πίνδαρον τῆς τσιρῆς εὐλείας,

καὶ σὺ, βρουσοῦλα τοῦ σπητιοῦ, ποὺ 'στειράφεις πρόφωρος
καὶ περιμένεις τὰ νερὰ τῆς λίμνης Στουμφαλιάς.

'Ὅ δρόμο τῶν Πιννακωτῶν, ποὺ ἐθνάεις εἰς πέρα
καὶ τρέφουν τὰ σκουπίδια σου πεινῶντων σκυλίων σφιην,
ἀγγῆρος κι' ἀλχημονότος ἡ βρώμα σου κι' ἡ λείρα
'στὴν μνήμηκν τὴν εὐγνώμονα τοῦ Φασουλῆ θὰ μείνη.

'Ὁ Φασουλῆς σὲ χαιρετᾷ
κι' ἀφίνας τὰ Πιννακωτὰ.
Πιννακωτῆ, Πιννακωτῆ,
ἔλ' ἀπὸ τᾶλλο μου ταυτί.

Γιὰ κύττα, Περικλίτο μου, μετακομίσεις τρέλλα,
βάρδα κι' ἀπέρουσαι πῶθων
εἰς τὸ Διδότου τὴν ὁδὸν,
τριακτατρία νοῦμερο, πάρε καρτότα κι' ἔλα.

Βάρδα βάρδα, μὴ κἄρο,
καὶ μὲ καρτερεὶ τὸ κἄρο.

Μὰ κι' ὁ Δῆμαρχος Μερκουῆς παραιτᾷ τὸν μαχαλλᾷ,
τούτος πᾶσι παρακάτω κι' ἐγὼ πάω πρὸ ψηλά.

Περικλίτο συμπολίτη,
στάσου, μὴ μ' ἀγοπορῆς,
'γρήγορα 'στὸ νέο σπῆτι
νᾶλθῃς νὰ μὲ συγχρηῆς.

Νᾶμπης μέσα μ' ἕνα μούτρο ζευρισμένο κι' ἱλάρο,
πρῶτα τὸ δεῖξὲ ποδᾶρι κι' ὕστερα τριστερό,
σὲ προσκίνο 'στου Διδότου... χῶρες γιὰ χορούς εὐρύς...
νοῦμερο τριαντατρία, 'ρώτης καὶ θὰ τὸ 'βρῆς.

Γάλλει μὲ τόνον χορὸς γειτόνων.

'Απὸ κρῖτον ἐπίπλων βουζέι
ὁ μαγγίλος αὐτὸς μαγαλάς,
ὁ κλεινὸς Φασουλῆς μετοικίξει,
τῶν γειτόνων πληγῆ καὶ μπαλιὰ.

'Αρχαυτᾶ βροντοῦρος προηγίταται
μετ' ἐπίπλων ἀρχαίου καιροῦ,
κι' ἀπὸ πίσω ξυλίνου σωροῦ
τὸ Κερβᾶνι κινεῖται.

'Φύγετε μὲ τὰ μὲμπιλά σου, μὰς ἀδείαζεις τὴν γωνιά,
κι' ἀπὸ βρόντους κι' ἀπὸ φέσταις θὰ 'συχᾶς ἡ γειτονιά.
Φύγετε, φύγετε, κι' οἱ γειτόνοι τοὺς γιανκῶδες τῶν τινάζουν,
εὐρε 'στὸ καλὸ φωνάζουν,
ἐλελεῦ, ἀλχημιστῆ,
μάγς καὶ πνευματιστῆ.

Φύγετε, ξυλίνα Στρατάρχη καὶ ξυλίνα φομελιὰ,
κακαρίζουν τὰ κοκῆρια καὶ γανυζέουν τὰ σκυλιὰ,
καὶ τ' ἀπῆλρωτα τὰ χρέη σοῦ γουεῦ ἡ Μιχαλοῦ,
παρκαθίσεις μαζί μας, τώρα κἄθεις κι' ἄλλου.

Νὰ συμπᾶνι Ρῆς καὶ Ζάννου, σὰν κι' αὐτὴ δὲν 'βρίσκει ἔλλα,
εἶναι νέκτωρ κι' ὄμβροια, πίνει σπῆτικα τὸ ἀπουκέλι.

Γραμμές τοῦ Ζητυσιᾶτη, ποιεῖται βββββ,
τῆς φέσσας ἔκλειρον τὸ μάγον μπαλιᾶν.